

- naruszono art. 1 ust. 1 i 2, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 5, art. 6, art. 8, art. 10 ust. 1, art. 11 i art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jako, że wykorzystano odmowę traktowania na warunkach gospodarki rynkowej w celu wyrównania subsydiów,
- nie dokonano dostosowania różnic, które miały wpływ na porównywalność cen, z naruszeniem art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.
- nie przedstawiono uzasadnienia dla podtrzymania odmowy traktowania na warunkach rynkowych z naruszeniem art. 253 WE,
- ustalenia zostały dokonane w toku postępowania, którym naruszono podstawowe prawo do obrony skarżących uniemożliwiając im skuteczne podważenie niektórych ustaleń zasadniczych dla obliczenia ceł i wniosków z dochodzenia, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozpatrywanego rozporządzenia wskazując następujące podstawy:

W zakresie pierwszego zarzutu skarżące podnoszą, że art. 2 ust. 7 lit. c) drugi akapit rozporządzenia podstawowego został naruszony, gdyż decyzja w sprawie traktowania na warunkach rynkowych została podjęta po upływie trzymiesięcznego terminu wskazanego w tym przepisie i po tym jak Komisja posiadała wszystkie informacje istotne dla obliczenia marginesów dumpingu skarżących.

W zakresie drugiego zarzutu skarżące podnoszą, że sporne rozporządzenie narusza pierwszy akapit art. 2 ust. 7 lit. c) poprzez odmowę uwzględnienia wniosku skarżących o traktowanie na zasadach rynkowych, choć wykazały one, że podejmują decyzje wyłącznie w odpowiedzi na sygnały rynkowe bez żadnej interwencji państwa. Zdaniem skarżących w spornym rozporządzeniu nie zidentyfikowano żadnych okoliczności, które wskazywałyby na interwencję państwa przed, w czasie lub po okresie objętym dochodzeniem. Skarżące podnoszą ponadto, w zakresie trzeciego zarzutu, że zaskarżone rozporządzenie narusza pierwszy akapit art. 2 ust. 7 lit. c), z tego względu że skarżące w ramach ciężącego na nich ciężaru dowodowego wykazały, że koszty zasadniczych surowców odpowiadały cenom rynkowym.

W zakresie czwartego zarzutu skarżące podnoszą brak starannego i bezstronnego badania. W szczególności ustalenie, że ceny surowców w Chinach były zniekształcone w następstwie subsydiowania, które wykorzystano dla uznania, że skarżące nie

zakupywały surowców po cenach rynkowych, było oparte na niewystarczających informacjach a Komisja nieprawidłowo oceniła dowody w zakresie sektora stali w Chinach.

W zakresie piątego zarzutu skarżące twierdzą, że sporne rozporządzenie narusza ogólne zasady prawa WE a w szczególności zasadę dobrej administracji, wyrażoną w art. 41 Karty Praw Podstawowych, jako że nałożono na nie bezzasadny ciężar dowodu dla celów wykazania, że przeważają warunki rynkowe, czego wymaga art. 2 ust. 7 lit. c).

W zakresie szóstego zarzutu skarżące podnoszą, że sporne rozporządzenie narusza rozporządzenie antysubsydyjne, jako że wykorzystuje odmowę MET w dochodzeniu antydumpingowym do wyrównania subsydiów, które można badać wyłącznie w świetle podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego po przeprowadzeniu dochodzenia.

W zakresie ósmego zarzutu, skarżące podnoszą, że brak jest podstawy prawnej dla odmowy dostosowania normalnej wartości w oparciu o argument, że ceny surowców były zniekształcone, wbrew uzasadnieniu przedstawionemu przez instytucje UE w celu odrzucenia wniosku o dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego.

W zakresie dziewiątego zarzutu skarżące podnoszą, że w dokumencie zawierającym projekt zastosowania środków ostatecznych Komisja jedynie przeformułowała i powtórzyła ten sam argument użyty w dokumencie w zakresie MET, nie analizując przedstawionych dowodów ani nie przedstawiając powodów odrzucenia wniosku. Ponadto skarżące twierdzą, że sporne rozporządzenie nie zawiera żadnego uzasadnienia potwierdzenia odrzucenia dowodów przedstawionych przez skarżące.

Wreszcie, w zakresie ostatniego zarzutu skarżące podnoszą, że ich prawo do obrony zostało naruszone, gdyż nie miały dostępu do informacji istotnych dla obliczenia wartości normalnej i marginesu dumpingu.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) przeciwko Radzie

(Sprawa T-172/09)

(2009/C 153/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gem-Year Industry Co. Ltd and Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) Co. Ltd (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i Y. Melin, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w zakresie w jakim:
  - dopuszczono się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych stwierdzając z naruszeniem art. 5 ust. 1 i 4 rozporządzenia podstawowego, że producenci wspólnotowi byli uprawnieni do wniesienia skargi antydumpingowej,
  - naruszono art. 1 ust. 1, 2 i 4, art. 2 ust. 8, art. 5 ust. 2 i 10 rozporządzenia podstawowego nakładając cła antydumpingowe w stosunku do szeregu produktów,
  - naruszono art. 3 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego w zakresie w jakim stwierdziła, że przemysł wspólnotowy poniósł materialną szkodę na podstawie oczywistego błędu w ocenie okoliczności sprawy,
  - bezzasadnie odrzucono wniosek o traktowanie na zasadach rynkowych chińskich producentów dokonujących eksportu, z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. c) druga część pierwszego akapitu rozporządzenia podstawowego,
  - naruszono art. 2 ust. 7 lit. c) interpretowany w świetle porozumienia ustanawiającego WTO i ust. 15 protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO, w zakresie w jaki odrzucono wniosek skarżących o traktowanie na zasadach rynkowych producentów złączy w oparciu o sytuację występującą w innym przemyśle,
  - ustalenia oparto na niewystarczających informacjach z naruszeniem obowiązku starannego i bezstronnego zbadania istotnych aspektów każdej sprawy co gwarantuje wspólnotowy porządek prawny w zakresie procedur administracyjnych,
  - naruszono art. 1 ust.1 i 2, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 5, art. 6, art. 8, art. 10 ust. 1, art. 11 i art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jako, że wykorzystała odmowę traktowania na warunkach gospodarki rynkowej w celu wyrównania subsydiów,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładają-

cego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ wskazując następujące podstawy:

Skarżące podnoszą, że Rada dopuściła się rażącego błędu w ocenie okoliczności faktycznych stwierdzając, że podmioty, które wniosły skargę antydumpingową były do tego uprawnione na podstawie art. 5 ust. 1 i 4 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ jako że powinna była uwzględnić margines błędu w obliczeniach statystycznych ogólnej produkcji wspólnotowej i odpowiednio skorygować te obliczenia. Ponadto skarżące podnoszą, że sporne rozporządzenie narusza art. 1 ust. 1, 2 i 4, art. 2 ust. 8, art. 5 ust. 2 i 10 rozporządzenia podstawowego, jako że nakłada cła antydumpingowe na szereg różnych produktów, podczas gdy dochodzenie antydumpingowe nie może obejmować więcej niż jednego produktu. Skarżące podnoszą, że Rada dopuściła się rażącego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i naruszyła art. 3 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, w zakresie w jakim stwierdziła w motywie 161 zaskarżonego rozporządzenia, podczas gdy ustalenie to jest oparte wyłącznie na wskaźniku negatywnej szkody, na jednym sprzecznym ustaleniu i szeregu ocenach o charakterze spekulatywnym.

Skarżące podnoszą również, że zaskarżonym rozporządzeniem naruszono drugą część pierwszego akapitu art. 2 ust. 7 lit. c) poprzez odmowę uwzględnienia wniosku o traktowanie chińskich producentów dokonujących eksportu na zasadach rynkowych, z tego względu że koszty zasadniczych surowców nie oddawały międzynarodowych zwykłych cen rynkowych, podczas gdy przepis ten po prostu wymaga, by przedsiębiorstwa wnoszące o traktowanie na zasadach rynkowych wykazały, że nabywają ich zasadnicze surowce po normalnych cenach.

Ponadto skarżące podnoszą, że zaskarżonym rozporządzeniem naruszono art. 2 ust. 7 lit. c) interpretowany w świetle porozumienia ustanawiającego WTO i ust. 15 protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO, w zakresie w jakim odrzucono wniosek o traktowanie na zasadach rynkowych producentów elementów złącznych na podstawie sytuacji występującej w innym przemyśle. Ponadto, skarżące podnoszą, że ustalenia w zaskarżonym rozporządzeniu są oparte na niewystarczających informacjach z naruszeniem obowiązku starannego i bezstronnego zbadania istotnych aspektów każdej sprawy co gwarantuje wspólnotowy porządek prawny w zakresie procedur administracyjnych.

Wreszcie skarżące podnoszą, że zaskarżonym rozporządzeniem naruszono art. 1 ust.1 i 2, art. 2, art. 3 ust. 1 rozporządzenia antysubsydyjnego⁽³⁾, jako, że nie dokonano w nim ustalenia czy subsydia, których istnienie stwierdzono w trakcie dochodzenia antydumpingowego były subsydiami w świetle tych przepisów, innymi słowy czy wkład finansowy był specyficzny, stanowił udzielenie korzyści a przemysł wspólnotowy poniósł w następstwie tego szkodę. Zdaniem skarżących Komisja nigdy nie zbadała szkody w sposób zgodny z art. 8 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ani nie obliczyła udzielonych korzyści jak przewidziano w art. 5 i 6 tego rozporządzenia. Ponadto, skarżące podnoszą, że Komisja nie zastosowała postępowania wskazanego w art. 10 ust. 1 i art. 11, ani nie wykazała

występowania podlegających wyrównaniu subsydiów i wyrządzonej nimi szkody, zgodnie z wymogami art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, jako wykorzystwała odmowę traktowania na warunkach gospodarki rynkowej w celu wyrównania subsydiów.

(¹) Dz.U. 2009 L 29, s. 1.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

(³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1997 L 288, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Complejo Agrícola, SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-174/09)

(2009/C 153/91)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Complejo Agrícola, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Menéndez Menéndez, G. Yanguas Montero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi

— stwierdzenie częściowej nieważności art. 1, w związku z załącznikiem 1, decyzji Komisji Europejskiej 2009/95/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. (¹) w zakresie uznania za teren mający znaczenia dla Wspólnoty obszaru „Acebuchales de la Campiña Sur de Cádiz” kod ES 6120015 (zwanego dalej „TZW” Acebuchales) i przywrócenia pełnego korzystania z prawa własności Complejo Agrícola na części jego działki, która nie posiada walorów środowiskowych dla uznania jej za teren mający znaczenie dla Wspólnoty („TZW”).

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja przyjmuje drugi zaktualizowany wykaz TZW dla śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (²) Pośród uznanych TZW, utrzymanych w zaskarżonej decyzji znajduje się TZW Acebuchales, o powierzchni 26 475,31 ha i następujących współrzędnych geograficznych: długość: 5° 57' 4", szerokość: 36° 24' 2".

Na podstawie zaskarżonej decyzji powierzchnia 1 759 ha działki, której właścicielem jest skarżąca (zwana dalej „działką”) została włączona do TZW Acebuchales. Od czasu ustanowienia TZW Acebuchales, do tego obszaru automatycznie znajduje zastosowanie system ochrony prawnej przewidziany w art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 92/43. Ów system prawny ogranicza

możliwość używania i korzystania z części działki włączonej do TZW Acebuchales.

Na poparcie swoich żądań strona skarżąca przedstawia następujące zarzuty:

— Komisja posunęła się zbyt daleko przy ustalaniu obwodu TZW Acebuchales, co wpływa na działkę w wyniku błędnego zastosowania kryteriów ustanowionych w załącznikach I, II i III dyrektywy 92/43.

Tak jak wykazano w Raporcie dotyczącym środowiska naturalnego sporządzonym przez przedsiębiorstwo konsultingowe z zakresu środowiska naturalnego Istmo '94, na 1 759 ha objętej TZW działki Acebuchales 877 ha nie spełnia warunków środowiskowych wymaganych przez dyrektywę 92/43 aby można było je włączyć do TZW. Błędne zastosowanie kryteriów z załącznika III do dyrektywy 92/43 przez Komisję spowodowało, że uznano za obszar TZW duży zakres obszarów będących własnością skarżącej, nie posiadających walorów środowiskowych, co ponadto oznacza naruszenie zasad proporcjonalności oraz zasad zgodności z prawem kształtujących prawo wspólnotowe.

— Miało miejsce nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie uprawnień do używania i korzystania wynikających z prawa własności skarżącej do obszarów działki objętych TZW Acebuchales, które nie posiadały walorów środowiskowych.

— Skarżąca nie miała możliwości uczestniczenia w procedurze uznawania za TZW Acebuchales, ani też możliwości dowiedzenia się o jej istnieniu przed opublikowaniem zaskarżonej decyzji, co oznacza naruszenie zasad wysłuchania zainteresowanego oraz pewności co do prawa.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8049] (Dz.U. L 43, s. 393).

(²) Dz.U. L 59, s. 63.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2009 r. — Government of Gibraltar przeciwko Komisji

(Sprawa T-176/09)

(2009/C 153/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Government of Gibraltar (przedstawiciele: D. Vaughan, QC, i M. Llamas, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji 2009/95/WE w zakresie, w jakim rozszerzono w niej teren określony jako ES6120032 o brytyjskie wody terytorialne Gibraltaru (zarówno w obrębie, jak i poza terenem UKGIB0002) oraz o obszar pełnego morza;